

Bruxelles, 10 februarie 2023
(OR. en)

6253/23

**Dosar interinstituțional:
2023/0027 (CNS)**

**JUSTCIV 21
AL 2
JAIEX 8
JAI 134**

PROPUNERE

Sursă:	Secretara Generală a Comisiei Europene, sub semnătura dnei Martine DEPREZ, Directoare
Data primirii:	8 februarie 2023
Destinatar:	Dna Thérèse BLANCHET, Secretară Generală a Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2023) 64 final
Subiect:	Propunere de DECIZIE A CONSILIULUI privind autorizarea acordată Franței de a negocia un acord bilateral cu Algeria privind aspecte legate de cooperarea judiciară în materie de dreptul familiei

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2023) 64 final.

Anexă: COM(2023) 64 final

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 8.2.2023
COM(2023) 64 final

2023/0027 (CNS)

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

**privind autorizarea acordată Franței de a negocia un acord bilateral cu Algeria privind
aspecte legate de cooperarea judiciară în materie de dreptul familiei**

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Dezvoltarea continuă a acquis-ului UE privind aspecte legate de cooperarea judiciară în materie civilă și comercială are consecințe și pe plan internațional, o mare parte a acestor aspecte intrând în prezent în sfera de competență externă exclusivă a UE, astfel cum a confirmat Curtea de Justiție a Uniunii Europene în jurisprudența sa constantă. Normele UE pot fi, într-adevăr, afectate sau modificate de angajamente internaționale în cazul în care acestea se referă la un domeniu care este deja reglementat în mare măsură la nivelul Uniunii¹. În acest context, negocierea de acorduri bilaterale între statele membre și țări terțe a fost limitată la posibilitățile oferite de mecanismul special prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 662/2009², de Regulamentul (CE) nr. 664/2009 al Consiliului³ și de articolul 351 din TFUE.

Prin nota verbală din 26 iulie 2016, Ambasada Algeriei în Franța a contactat autoritățile franceze, propunând deschiderea de negocieri pentru încheierea unui nou acord bilateral privind cooperarea judiciară în materie civilă și comercială, cu obiectivul de a moderniza și consolida într-un singur instrument cele trei instrumente de cooperare judiciară care se aplică deja în relația dintre Franța și Algeria, încheiate în 1962, 1964 și 1980.

Prin scrisoarea din 8 decembrie 2016, Franța a solicitat Comisiei autorizarea de a negocia și de a încheia un acord bilateral în materie civilă și comercială cu Algeria, cu mențiunea că includerea chestiunilor legate de familie în acord nu era încă decisă. S-a furnizat un proiect de acord, care includea, printre altele, dispoziții privind notificarea sau comunicarea actelor, obținerea de probe, recunoașterea și executarea hotărârilor, asistența judiciară. Franța a recunoscut că cel puțin unele dispoziții ale proiectului de acord s-ar încadra în sfera de competență externă exclusivă a UE.

Franța a explicat că vechile instrumente în vigoare nu mai sunt în măsură să abordeze în mod eficient cooperarea bilaterală foarte strânsă dintre Franța și Algeria și că există o nevoie generală de aliniere a dispozițiilor acestora la standardele UE cu privire la aceleași aspecte. De exemplu, nu este posibilă notificarea sau comunicarea documentelor prin scrisoare recomandată sau prin mijloace electronice. În contextul obținerii de probe nu se permite utilizarea conexiunii video.

Cu toate acestea, deși a recunoscut legăturile economice, culturale, istorice, sociale și politice excepționale dintre Franța și Algeria, Comisia a remarcat că, în cooperarea sa judiciară cu

¹ A se vedea, de exemplu, Avizul 1/13 al Curții de Justiție a Uniunii Europene, punctul 73.

² Regulamentul (CE) nr. 662/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 de stabilire a unei proceduri pentru negocierea și încheierea acordurilor între statele membre și țări terțe privind anumite aspecte referitoare la legea aplicabilă obligațiilor contractuale și necontractuale, *JO L 200, 31.7.2009, p. 25*.

³ Regulamentul (CE) nr. 664/2009 al Consiliului din 7 iulie 2009 de stabilire a unei proceduri pentru negocierea și încheierea acordurilor între statele membre și țări terțe privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor și deciziilor în materie matrimonială, în materia răspunderii părintești și în materia obligațiilor de întreținere, precum și legea aplicabilă în materie de obligații de întreținere, *JO L 200, 31.7.2009, p. 46*.

statele terțe, UE se bazează în mare măsură pe cadrul multilateral existent, cum ar fi cel creat de Conferința de la Haga de drept internațional privat (HCCH). Acest lucru asigură faptul că același cadru juridic se aplică unui număr mare de state cu origini juridice diferite, oferind beneficii considerabile. Prin urmare, UE promovează aderarea statelor sale partenere – în special a țărilor mediteraneene, precum Algeria – la convențiile internaționale relevante în domeniul justiției civile, dintre care multe au fost elaborate de HCCH.

Comisia a concluzionat că, în acest context, autorizarea unui stat membru să negocieze și să încheie acorduri bilaterale cu țări terțe în aspecte de justiție civilă ce nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 662/2009 și al Regulamentului (CE) nr. 664/2009 al Consiliului nu ar fi în conformitate cu politica UE în acest domeniu.

După un nou schimb de scrisori, chestiunea nu a mai fost adusă în atenția Comisiei până în noiembrie 2019. Această problemă rămasă nesoluționată a fost discutată în detaliu de mai multe ori, atât la nivel politic, cât și la nivel tehnic. În cursul acestor reuniuni, Franța a clarificat faptul că dispozițiile proiectului de acord erau considerate a fi aplicabile și în materie de dreptul familiei, în pofida lipsei unei trimeri explicite la această materie în text. Un proiect de acord ușor modificat a fost transmis Comisiei în iulie 2020. Prin nota din 9 aprilie 2021 (primită de Comisie la 9 iulie 2021), Franța a clarificat domeniul de aplicare al proiectului de acord și a furnizat o nouă versiune în care dispozițiile privind exercitarea profesiei juridice au fost eliminate din text.

Franța a explicat că dispozițiile privind recunoașterea și executarea hotărârilor, notificarea sau comunicarea actelor și obținerea de probe se aplică, de asemenea, chestiunilor de dreptul familiei, în special divorțului, separării și anulării căsătoriei, răspunderii părintești, răpirii de copii, obligațiilor de întreținere, drepturilor patrimoniale matrimoniale și parteneriatelor înregistrate. De o importanță deosebită pentru Franța era recunoașterea divorțului prin acordul soților. Franța a asigurat Comisia că utilizarea pe scară largă a excepției privind ordinea publică de către sistemul judiciar francez în ceea ce privește hotărârile pronunțate în Algeria reprezintă o garanție a respectării drepturilor omului, a egalității de gen și a protecției copiilor.

De asemenea, Franța a comunicat Comisiei cele mai recente date disponibile privind relația sa strânsă cu Algeria. În 2021, în Franța locuiau 611 084 de cetățeni algerieni majori, fiind astfel cea mai numeroasă comunitate de străini. Acest număr nu include minorii, cetățenii cu dublă cetățenie și nici persoanele aflate în situație de ședere ilegală în Franța. În prezent, pe baza datelor incluse în registrele cetățenilor francezi care locuiesc în străinătate, 31 980 de cetățeni francezi își au reședința în Algeria. Din punct de vedere economic și comercial, Franța este al doilea partener comercial al Algeriei și primul investitor dacă nu se ia în calcul sectorul hidrocarburilor.

Ținând seama de noile date furnizate de Franța și de explicațiile oferite în cursul mai multor reuniuni tehnice, care au avut loc în perioada 2019-2021, Comisia a decis să reevalueze situația.

A devenit evident că aderarea Algeriei la convențiile de bază elaborate de Conferința de la Haga de drept internațional privat nu va avea loc în viitorul apropiat. Algeria a exprimat clar acest lucru într-o notă verbală din 14.2.2021 adresată Franței și transmisă de Franța Comisiei.

Într-adevăr, în pofida eforturilor Comisiei (reuniuni periodice ale subcomitetelor JLS cu Algeria, unde a fost ridicată în mod constant problema aderării Algeriei la Convențiile de la Haga, participarea Algeriei la toate edițiile programului „Justiția Euro-Med” finanțat de

Comisie) și ale HCCH (participarea la „Procesul de la Malta” inițiat de HCCH, unde au fost explicate avantajele aderării la cadrul multilateral), Algeria a refuzat întotdeauna să se implice în mod constructiv, fără a detalia motivele care stau la baza acestei alegeri.

Pe de altă parte, Comisia nu are planificată încheierea unui acord UE-Algeria referitor la cooperarea judiciară în materie civilă. Politica UE în acest domeniu se bazează pe multilateralism, astfel încât aderarea statelor terțe la cadrul multilateral elaborat de HCCH ar crea, în sine, un cadru juridic comun între UE și statele sale membre, pe de o parte, și Algeria, pe de altă parte. Încheierea unor acorduri bilaterale între UE și o țară terță, chiar și în cazul în care țara terță refuză în mod constant să adere la convențiile HCCH, poate fi avută în vedere numai în cazul în care se poate identifica un interes suficient de puternic al Uniunii pe baza relevanței materiale a cooperării judiciare cu această țară pentru statele membre, nu numai pentru un anumit stat membru. Nu este cazul în situația de față.

În plus, astfel cum se explică mai detaliat în capitolul următor, nici posibilitatea oferită de articolul 351 din TFUE, nici o autorizație în temeiul Regulamentelor 662 și 664/2009 nu sunt aplicabile în speță.

Prin urmare, Comisia a concluzionat că s-ar putea lua în considerare să se acorde Franței o autorizație *ad-hoc* în temeiul articolului 2 din TFUE. Franța poate fi autorizată să negocieze (și, într-o etapă ulterioară, să încheie) un acord bilateral cu Algeria în chestiuni ce țin de competența externă exclusivă a UE, ținându-se seama de legăturile excepționale dintre aceste două țări, cu condiția ca acest lucru să nu constituie un obstacol în calea dezvoltării și a punerii în aplicare a politicilor Uniunii.

Este de la sine înțeles că, în domeniul cooperării judiciare în materie civilă și comercială, multilateralismul rămâne o piatră de temelie a politicii UE față de țările terțe și că această autorizație de negociere, dacă va fi acordată de Consiliu, trebuie considerată excepțională și în niciun caz un precedent. Simplul refuz al unui stat terț de a adera la convențiile HCCH nu ar trebui considerat drept singura condiție prealabilă pentru acordarea unei autorizații în temeiul articolului 2 alineatul (1) din TFUE, ci ar trebui să se aducă dovezi privind situația excepțională a relației dintre un stat membru și respectiva țară terță.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

În temeiul articolului 351 din TFUE, țărilor în curs de aderare li se permite să renegocieze acorduri bilaterale existente în domeniul ce țin de competența externă exclusivă a Uniunii pentru a elimina orice incompatibilitate între *acquis-ul* Uniunii și acordurile internaționale încheiate de aceste state membre și țări terțe înainte de data aderării. Mai multe state membre au invocat deja acest articol pentru a actualiza acordurile de asistență juridică privind cooperarea judiciară în materie civilă și comercială cu țări terțe, iar Comisia a fost informată cu privire la acest proces. Cu toate acestea, din modul în care a fost formulat articolul 351 din TFUE rezultă că statele membre fondatoare ale Comunității Economice Europene nu își pot actualiza acordurile încheiate după 1 ianuarie 1958. Posibilitatea de a renegocia acorduri bilaterale cu țări terțe în vederea alinierii acestora la *acquis* este, prin urmare, exclusă în cazul acestor state membre, inclusiv al Franței, ale cărei acorduri de renegociat datează din 1962, 1964 și 1980⁴.

⁴ Pentru interpretarea articolului 351 din TFUE, a se vedea cauza C-435/22 PPU, punctele 115-126, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/ro/TXT/?uri=CELEX:62022CJ0435>

Această situație a fost atenuată într-o oarecare măsură prin adoptarea Regulamentului (CE) nr. 662/2009 și a Regulamentului (CE) nr. 664/2009 al Consiliului, care, în mod excepțional și în condiții stricte, permit statelor membre să negocieze și să încheie acorduri internaționale în anumite domenii ce țin de competența exclusivă a UE. Cu toate acestea, domeniul de aplicare al acestor două regulamente este foarte restrâns și nu poate acoperi diferitele aspecte abordate în proiectul de acord Franța-Algeria. Regulamentele au într-adevăr un caracter excepțional și ar trebui interpretate în mod restrictiv.

În acest context, articolul 2 alineatul (1) din TFUE prevede că: *În cazul în care tratatele atribuie Uniunii competență exclusivă într-un domeniu determinat, numai Uniunea poate legifera și adopta acte cu forță juridică obligatorie, statele membre putând să facă acest lucru numai în cazul în care sunt abilitate de Uniune sau pentru punerea în aplicare a actelor Uniunii.*

După cum s-a reamintit mai sus, această dispoziție ar putea fi utilizată pentru a permite Franței să deschidă negocieri cu Algeria. Concluziile Consiliului din 2019 privind viitorul cooperării în materie de justiție civilă⁵ prevăd această posibilitate, reamintind că *și în domeniul justiției civile, abordarea multilaterală reprezintă un element esențial al cooperării internaționale. [...] Pentru cazurile speciale în care cooperarea multilaterală nu este o opțiune, Consiliul invită Comisia să prezinte alternative eficiente prin care să se răspundă nevoilor cetățenilor și ale întreprinderilor.*

Întrucât viitorul acord se va inspira din acquis-ul UE și din convențiile HCCH, negocierile aferente ar putea contribui la sensibilizarea Algeriei cu privire la avantajele pe care le-ar putea oferi aderarea la cadrul multilateral.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Algeria este un partener foarte important pentru Europa, datorită proximității și a dimensiunii sale, a rolului său stabilizator în regiune și pe continentul african și, mai ales, a legăturilor strânse pe care le are de mult timp cu statele membre.

Uniunea Europeană cooperează cu Algeria în cadrul politicii europene de vecinătate și a dimensiunii sale sudice, „Parteneriatul reînnoit cu vecinătatea sudică – O nouă agendă pentru Mediterana”⁶. Relațiile dintre UE și Algeria se bazează pe Acordul de asociere, care a intrat în vigoare în 2005. Acesta constituie cadrul juridic de reglementare a relațiilor dintre părți în domeniile economic, comercial, politic, social și cultural, care a permis o apropiere între Algeria și UE printr-o strânsă cooperare tehnică pe diferitele axe ale acordului.

Articolul 85 privind cooperarea juridică și judiciară face trimitere, în ceea ce privește cooperarea judiciară civilă, la consolidarea asistenței reciproce în ceea ce privește cooperarea în materie de soluționare a litigiilor sau a cauzelor de natură civilă, comercială sau familială. Acest tip de cooperare poate include, după caz, negocierea de acorduri.

⁵ JO C 419, 12.12.2019.

⁶ Comunicare comună către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor:

Un parteneriat reînnoit cu țările din vecinătatea sudică – O nouă agendă pentru Mediterana, https://www.eeas.europa.eu/sites/default/files/joint_communication_renewed_partnership_southern_neighbourhood.pdf

Posibilitatea ca statele membre să renegocieze acorduri bilaterale cu țări terțe este permisă în alte domenii de politică ale UE, atât printr-un mecanism specific, cât și printr-o abilitare acordată în temeiul articolului 2 alineatul (1) din TFUE, în principal în chestiuni tehnice legate de transporturi. De exemplu, Regulamentul (CE) nr. 847/2004⁷ stabilește orientări pentru adaptarea de către statele membre a acordului bilateral existent privind serviciile aeriene și criteriile pentru negocierea și încheierea viitoarelor acorduri bilaterale între statele membre și țări terțe; Regulamentul prevede și o procedură specifică de autorizare.

Procedura de abilitare prevăzută la articolul 2 alineatul (1) din TFUE a fost utilizată recent în domeniul transporturilor, de exemplu în contextul unui acord între Italia și Elveția⁸ și a unui alt acord între Germania și Elveția⁹.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temei juridic

Temeiul juridic al prezentei propuneri îl constituie articolul 2 alineatul (1) și articolul 81 alineatul (3) din TFUE, întrucât prezenta propunere este menită să abordeze dispozițiile proiectului de acord dintre Franța și Algeria care se referă la cooperarea judiciară în chestiuni legate de dreptul familiei, cu excepția chestiunilor civile și comerciale, care fac obiectul unei inițiative paralele.

• Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)

Nu se aplică, deoarece propunerea intră în sfera de competență exclusivă a Uniunii.

• Proportionalitate

Obiectivul propunerii este de a autoriza, în temeiul articolului 2 alineatul (1) din TFUE, negocierea unui acord bilateral între Franța și Algeria privind aspecte legate de cooperarea judiciară în materie de dreptul familiei, care intră în sfera de competență externă exclusivă a UE. În consecință, propunerea de decizie a Consiliului nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

Astfel cum s-a explicat mai sus, singura opțiune în conformitate cu cadrul juridic disponibil și cu politica UE în materie de cooperare judiciară în materie civilă, care se bazează pe multilateralism și nu prevede negocierea unui acord UE-Algeria pe această temă, este de a autoriza Franța să negocieze un acord bilateral cu Algeria.

⁷ Regulamentul (CE) nr. 847/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind negocierea și punerea în aplicare a acordurilor de reglementare a serviciilor aeriene dintre statele membre și țările terțe, JO L 157, 30.4.2004, p. 7; Rectificare la Regulamentul (CE) nr. 847/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004

privind negocierea și punerea în aplicare a acordurilor de reglementare a serviciilor aeriene dintre statele membre și țări terțe (Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 195 2.6.2004, p. 3).

⁸ Decizia (UE) 2020/854 a Parlamentului European și a Consiliului din 18 iunie 2020 prin care Italia este împuternicită să negocieze și să încheie cu Elveția un acord care să autorizeze operațiunile de cabotaj în cursul furnizării de servicii de transport rutier internațional de pasageri cu autocarul și autobuzul în regiunile de frontieră dintre cele două țări, JO L 198, 22.6.2020, p. 47.

⁹ Decizia (UE) 2020/853 a Parlamentului European și a Consiliului din 18 iunie 2020 prin care Germania este împuternicită să modifice Acordul bilateral privind transportul rutier încheiat cu Elveția, în vederea autorizării operațiunilor de cabotaj în cursul furnizării de servicii de transport rutier internațional de pasageri cu autocarul și autobuzul în regiunile de frontieră dintre cele două țări, JO L 198, 22.6.2020, p. 44.

- **Alegerea instrumentului**

Abilitarea prevăzută la articolul 2 alineatul (1) din TFUE ar trebui să fie acordată de legiuitorul Uniunii, în conformitate cu procedura legislativă menționată la articolul 81 alineatul (3) din TFUE. Actul propus, respectiv o abilitare individuală prin natura sa, urmează să fie adoptat ca răspuns la o solicitare corespunzătoare formulată de Franța. Prin urmare, actul ar trebui să ia forma unei decizii adresate Franței. În consecință, propunerea de decizie a Consiliului reprezintă un instrument adecvat pentru a abilita Franța, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din TFUE, să acționeze în această privință.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Consultări cu părțile interesate**

Prezenta propunere se bazează pe o cerere a Franței și privește numai acest stat membru.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Prezenta propunere nu are implicații asupra bugetului Uniunii.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și modalități de monitorizare, evaluare și raportare**

Se prevede urmărirea îndeaproape a evoluției negocierilor dintre Franța și Algeria pentru ca acordul final să aibă un impact minim asupra acquis-ului. În acest scop, Comisia va participa în calitate de observator la negocieri și va fi informată cu privire la evoluția și la rezultatele obținute pe parcursul diferitelor etape ale negocierilor. Franța și Comisia vor raporta Grupului de lucru pentru chestiuni de drept civil, după caz. În același timp cu decizia Consiliului, ar trebui adoptate directive de negociere.

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

privind autorizarea acordată Franței de a negocia un acord bilateral cu Algeria privind aspecte legate de cooperarea judiciară în materie de dreptul familiei

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 81 alineatul (3),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Parlamentului European¹⁰,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Prin scrisoarea din 8 decembrie 2016, Franța a solicitat Comisiei autorizația de a negocia un acord bilateral cu Algeria în chestiuni legate de cooperarea judiciară în materie civilă și comercială. Scopul acordului este modernizarea și consolidarea celor trei acorduri bilaterale aflate în prezent în vigoare, încheiate în 1962, 1964 și 1980.
- (2) Franța a furnizat informații care arată că are un interes specific în negocierea proiectului de acord transmis Comisiei, datorită legăturilor economice, culturale, istorice, sociale și politice excepționale pe care le are cu Algeria.
- (3) În special, Franța a furnizat date privind numărul mare de cetățeni algerieni care locuiesc pe teritoriul său și de cetățeni francezi care locuiesc în Algeria, precum și privind importanța specifică a schimburilor comerciale dintre cele două țări.
- (4) Relațiile dintre UE și Algeria se bazează pe Acordul euro-mediteraneean de instituire a unei asocieri între Comunitatea Europeană și statele sale membre, pe de o parte, și Republica Algeriană Democratică și Populară, pe de altă parte¹¹, care a intrat în vigoare în 2005. Acesta constituie cadrul juridic care reglementează relațiile dintre părți în domeniile economic, comercial, politic, social și cultural.
- (5) Articolul 85 din Acordul euro-mediteraneean prevede că, în domeniile juridic și judiciar, cooperarea este esențială și reprezintă o completare a celorlalte forme de

¹⁰ JO C , , p. .

¹¹ Acordul euro-mediteraneean de instituire a unei asocieri între Comunitatea Europeană și statele sale membre, pe de o parte, și Republica Algeriană Democratică și Populară, pe de altă parte, JO L 265, 10.10.2005, p. 1.

cooperare dintre UE și Algeria, o astfel de cooperare putând include, după caz, negocierea de acorduri în aceste domenii.

- (6) Relația UE cu țările terțe în chestiuni legate de cooperarea judiciară în materie civilă și comercială se bazează pe cadrul juridic elaborat de Conferința de la Haga de drept internațional privat, în conformitate cu principiul multilateralismului. Algeria nu este însă membră a Conferinței de la Haga de drept internațional privat și, până în prezent, a refuzat să adere la convențiile sale de bază.
- (7) În pofida acestui lucru, proiectul de acord pare să fie inspirat în mare măsură de sistemul instituit prin convențiile de la Haga și de legislația UE adoptată cu privire la aceleași aspecte.
- (8) Majoritatea chestiunilor care urmează să fie abordate în proiectul de acord dintre Franța și Algeria au impact asupra acquis-ului UE, în special a legislației UE în materie de dreptul familiei. În consecință, aspectele care fac obiectul unor astfel de angajamente internaționale țin de competența externă exclusivă a Uniunii. Statele membre pot negocia sau încheia astfel de angajamente numai dacă sunt abilitate în acest sens de Uniune în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) coroborat cu temeiul juridic material pe care îl reprezintă articolul 81 alineatul (3) din TFUE.
- (9) Având în vedere competența UE cu privire la majoritatea chestiunilor, Franța ar trebui să informeze periodic Comisia cu privire la desfășurarea negocierilor. Atât Franța, cât și Comisia vor informa periodic Grupul de lucru pentru chestiuni de drept civil cu privire la evoluția negocierilor.
- (10) Nu există indicii că viitorul acord ar avea neapărat un impact negativ asupra acquis-ului. Cu toate acestea, este necesar să se prevadă directive de negociere care să asigure reducerea la minimum a riscului unor astfel de efecte negative,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Franța este abilitată să negocieze un acord cu Algeria privind aspecte legate de cooperarea judiciară civilă în materie de dreptul familiei, cu condiția respectării următoarelor orientări de negociere:

- să informeze Algeria că la negocieri participă și Comisia Europeană, în calitate de observator, și că aceasta va fi informată cu privire la progresele și rezultatele obținute în cursul diferitelor etape ale negocierilor;
- să încurajeze Algeria să ia în considerare aderarea la convențiile de bază în materie de dreptul familiei elaborate de Conferința de la Haga de drept internațional privat și să înceapă o analiză serioasă a motivelor pentru care Algeria nu a făcut acest lucru până în prezent;
- să informeze Algeria că, după încheierea negocierilor, este necesară o autorizare din partea Consiliului Uniunii Europene înainte ca părțile să poată încheia acordul;

- să informeze Algeria că autorizarea Consiliului Uniunii Europene de a încheia acordul, în urma unei propuneri din partea Comisiei, poate include o prevedere privind valabilitatea limitată în timp (de exemplu, cinci ani) a acordului și privind reexaminarea ulterioară a acordului;
- să introducă o dispoziție care să prevadă că hotărârile recunoscute în Franța în temeiul prezentului acord nu pot circula ulterior în alte state membre ale UE;
- să se asigure că dispozițiile privind dreptul de a refuza notificarea sau comunicarea actelor sunt aliniate la dispozițiile articolului 12 alineatul (3) din Regulamentul reformat privind notificarea sau comunicarea actelor, ceea ce înseamnă că destinatarul poate refuza notificarea sau comunicarea actelor fie în momentul notificării sau comunicării, fie în termen de două săptămâni de la data notificării sau comunicării;
- să informeze Algeria că, în funcție de evoluția negocierilor, ar putea fi necesare alte directive de negociere în timp util.

Articolul 2

Negocierile se desfășoară în consultare cu Comisia.

Franța informează periodic Comisia cu privire la măsurile luate în temeiul prezentei decizii și consultă Comisia periodic.

Ori de câte ori Comisia solicită acest lucru, Franța prezintă un raport scris cu privire la desfășurarea și rezultatele negocierilor.

Articolul 3

Prezenta decizie intră în vigoare în a [...] zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Prezenta decizie se adresează Republicii Franceze.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Consiliu,
Președintele*